

MNOHO SMRTÍ LAILY STARR

**JAK SE V BOMBAJI I JINDE
SETKALY SMRTKA A TOUHA ŽÍT**

JAK SI PŘEDSTAVUJETE KÁLÍ? JASNĚ, OSM RUKOU, MODRÁ KŮŽE... A SKVĚLE PADNOUCÍ KOSTÝM DO MYTOLOGICKÉHO KORPORÁTU. COŽE?! NO JISTĚ, I INDICKÝ PANTEON JDE S DOBOU. A JISTĚ K TOMU PATŘÍ I... HM... OPTIMALIZACE A RESTRUKTURALIZACE. HE? NO, KÁLÍ DOSTANE PADÁKA A JE VYEXPEDOVÁNA NA ZEMI, ABY SI „UŽILA“ ŽIVOT, DOKUD MŮŽE. text Boris Hokr

Mnoho smrtí Laily Starr
SCÉNÁŘ Ram V
KRESBA Filipe Andrade
PŘEKLAD Zdeněk Polívka
VYDAL Host, Brno 2025
STRAN 128 / CENA 449 Kč
WWW.HOSTERNO.CZ

Bylo nebylo...

Protože to, že dostane padáka, je pro bohyni smrti jen začátek. Na Zemi

se její duše usídí v těle dívky, která chvíli předtím vypadla z okna (nebo vyskočila, tady se výpovědi svědků liší). A to v těle, které se příhodně nachází v blízkosti zdroje všech jejích problémů. Tedy v nemocnici, kde se zrovna narodil Darius Šáh, chlapec, který má někdy v budoucnosti rozlousknout tajemství nesmrtnosti. Kálí – nyní tedy Laila Starr – se novorozence pokusí provodit ze světa, ale nakonec to nedokáže. Než si může sama vysvětlit, proč vlastně selhala, je nucena uprchnout před nemocniční ostrahou a během zběsilé honičky skončí na vždy rušných bombajských ulicích pod koly nákladáku.

Jizvy

chci dojít na konec
s jizvami, jež dosvědčí
zbrklá rozhodnutí
bláhového srdce.

břehy

pošeptala jsem moři
co leží tam v dálce?
voda mi v něžných vlnkách odpověděla
lásky a přehmaty a srdcebol a vítězství.
a já myslela, že jsem to všechno nechala za zády.

Ale to je jen první z titulních „mnoha smrtí“. Protože Laila má kamaráda – boha života, který je ochotný ji ze staré známosti zas a znova přivádět zpátky. Takže se může vždy po několika letech setkat s Dariem v klíčových okamžicích jeho života. A pocho-pitelně klíčových i pro ni, protože ona setkání končí vždy její více či méně náhodnou a bi-zarní smrtí. Jako třeba když jí nabídne starý čínský chrám (ano, Laila vnímá hodně věcí a je schopna mluvit nejen s lidmi, ale i pohřebními havrany,

přízraky nebo právě duchy míst), že v něm může přečkat bouří... během které se ovšem celý chrám zhroutí. Už jenom tahle přehlídka nejružnějších Lailiných konců a čím dál unavenější a nevěřičnější reakce boha života vám komiks vypálí do paměti!

Jak jsem potkala život...

Ano, máme před sebou v podstatě sbírku povídek, které jsou působivé samy o sobě, ale dohromady jsou ještě lepší. Vždy přitom fungují trochu jinak. Po „duchařském“ úvodu s výměnami duší se dočkáme historky o tom, jak se osmiletý Darius poprvé setkává se smrtí na pohřbu dávného bývalého zaměstnance svých rodičů. Zároveň je to ovšem nenásilný náhled do krutého kastovního systému – protože i když se zemřelý staral o rodinnou zahradu Šáhových, nesměl z ní mít sám žádný užitek, mýt se musel ve studené vodě a vůbec nebylo vhodné, aby k němu

poslouchám

občas promlouvám
s nadějí, že mě uslyšíš
jenže ty zbožňuješ
má nevyřešená tajemství.
občas přemítám.

Darius cokoliv cítil. S pár vhodně zakomponovanými nadpřirozenými prvky pak celá tato část evokuje barvitě světy Salmana Rushdieho se všemi barvami, pachy a zvuky rušné a živelné Indie.

Hned následující příběh je vyprávěn... cigaretou, kterou si Laila a už dvacetiletý Darius vyměňují po pohřbu mladíkaovou nejlepšího přítele. Je nutno říct, že cigaretou, která si uvědomuje, jak s každým nádechem dohořívá ke svému konci. Což vytváří i vzhledem k tomu, kdo a o čem se baví, skutečně magické napětí.

Cesta a cíl

Každé ze setkání Laily a Daria ukazuje, jak je možné vnímat smrt i život. Vždy se někde na pozadí odehrává mnohem více, než byste čekali, a vždy vás něco pobaví a něco dojmě. Úplně poslední setkání našich hrdinů tak doprovází nejen motiv rodinného smíření a záchrany životů domácích mazlíčků, kteří musí přežívat na ulicích, ale i úryvky básní (mrkněte do boxíků!) podepsaných jménem Akura Puri – což je přesmyčka reálného kanadského instabánska pandžábského původu Rupiho Kaura.

Jak tedy celý příběh začínal ironickým přepisováním starověké mytologie

do moderního hávu a pokračoval více či méně magickorealistickými náhledy, plnými jemného humoru i smutku, do cizí, ale životem vibrující kultury, končí meditací o smíření. S čímž souvisí i úplný konec, který je sice rozhodně nečekaný, ale také nepochybnitelně skvělý a jediný správný.

A vedle všech těch scénaristických vychytávek a mrkání na čtenáře i čtenářky, se na *Mnoho smrtí Laily Starr* skutečně nádherně dívá. Není to přitom žádná realistická kresba. Portugalec Filipe Andrade pracuje s výraznými pastelovými barvami, které ale nikdy neskouznou k přehnané psychologii. To spíš občas využije příležitosti daných scénářem a deformuje postavy i prostředí – a tak někoho vnímáme dětskou optikou, takže vypadá spíše jako ent než lidská bytost, a západ slunce může připomínat rozsypané koření na indických tržištích i obaly alb z éry hippies. Dohromady pak Andrade ve spolupráci se scenáristou Ramim V vytvořil v nejlepší slova smyslu opojné dílo, které se zaryje hluboko pod kůži, a nejenže vás pobaví, ale třeba i přivede k přehodnocení přístupu k životu... a smrti. ☑

